

Notat til Folketingets Europaudvalg og Skatteudvalg

Afgivelse af dansk indlæg i sagerne C-316/07 - Markus Stoß mod Wetteraukreis, Büdingen, sag C-358/07 - Kulpa Automaten-service Asperg GmbH mod Land Baden-Württemberg, sag C-359/07 - SOBO Sport & Entertainment GmbH mod Land Baden-Württemberg, sag C-360/07 - Andreas Kunert mod Land Baden-Württemberg, sag C-409/07 - Avalon Service-Online-Dienste GmbH mod Wetteraukreis, Büdingen og sag C-410/07 - Olaf Amadeus Wilhelm Happel mod Wetteraukreis, Büdingen

I ovennævnte sager har domstole i de respektive delstater forelagt EF-Domstolen følgende to præjudicielle spørgsmål til afklaring af, hvorvidt den tyske spillelovgivning er i overensstemmelse med traktatens bestemmelser om den fri udveksling af tjeneste ydelser (traktatens artikel 43 og 49).

"a) Skal artikel 43 EF og 49 EF fortolkes således, at de er til hinder for et nationalt monopol på bestemte hasardspil, eksempelvis sportsvæddemål og lotterier, når der i den pågældende medlemsstat ikke findes en sammenhængende og systematisk politik med det formål at begrænse hasardspil, fordi den nationale organisator, der har en koncession, opmuntrer til deltagelse i andre hasardspil - såsom statslige sportsvæddemål og lotterier - og reklamerer herfor, og andre spil med samme eller endog større spilafhængighedsrisiko - såsom spil på bestemte sportsbegivenheder (hestevæddeløb), automatspil og spil på kasinoer - desuden kan udbydes af private tjenesteudbydere?"

b) Skal artikel 43 EF og 49 EF fortolkes således, at tilladelse, der er givet af de kompetente instanser i medlemsstaterne, til organisering af sportsvæddemål, der ikke er begrænset til den pågældende stats område, giver såvel indehaveren af tilladelsen som tredjemand, der handler på opdrag fra indehaveren, ret til - uden yderligere nationale tilladelser - også at tilbyde og organisere de pågældende tilbud om indgåelse af aftaler på de øvrige medlemsstaters område?"

De forelæggende domstole argumenterer i forelæggelseskendelserne entydigt for, at de nedlagte forbud er EU-stridige. Dette begrundes overordnet med,

- at der i Tyskland reklameres for lotto med det formål at få folk til at spille mere,
- at de tyske spillemonopoler ikke omfatter alle typer af spil, idet kasino og spilleautomater kan udbydes af private i henhold til koncession,
- at der ikke forud for spillelovgivningens indførelse er gennemført undersøgelser, der påviser, at et monopol er egnet til at undgå eller mindske spilafhængighed, samt
- at de spiludbydere, som sagsøgerne i de tyske sager formidler bookmakerspil for, alle har tilladelse til at drive virksomhed med udbud af spil i en EU-medlemsstat, hvorfor Tyskland efter de nationale domstoles opfattelse i henhold til artikel 49 må acceptere en sådan tilladelse som gyldig også i Tyskland.

Sagernes betydning for Danmark

EF-Domstolen har i Gambelli-sagen (C-243/01) udtalt, at restriktioner i et frit marked kan være i overensstemmelse med EU-retten, når restriktionerne er begrundet i tvingende almenne hensyn, og når restriktionerne er egnet til at sikre virkeliggørelsen af disse hensyn, ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at varetage disse hensyn og anvendes uden forskelsbehandling. EF-Domstolen udtalte imidlertid endvidere, at restriktionerne på en sammenhængende og systematisk måde skal medvirke til at begrænse spil med økonomisk indsats, samt at en medlemsstat ikke på den ene side må indføre og opretholde restriktioner og den anden side anspore og opmuntre forbrugerne til at deltage i spil med henblik på, at de offentlige finanser kan drage fordel heraf på det økonomiske plan.

De to præjudicielle spørgsmål indebærer, at EF-Domstolen i realiteten skal forholde sig til følgende tre spørgsmål, der har betydning for forståelsen af EF-Domstolens tidligere praksis, herunder Gambelli-dommen, nemlig:

- 1) Ansporer og opmuntrer en medlemsstat forbrugerne til at deltage i spil med henblik på, at de offentlige finanser kan drage fordel heraf på det økonomiske plan, hvis et nationalt spillemonopol reklamerer for sine spilleudbydere med det formål at afsætte flere af disse?
- 2) Udelukkes det, at en national spillelovgivning, der indebærer restriktioner i form af et monopol, på en sammenhængende og systematisk måde medvirker til at begrænse spil med økonomisk indsats, hvis andre spil - med samme eller endog større spilafhængighedsrisiko, eksempel automatspil og spil på kasinoer - kan udbydes af private tjenesteydere?
- 3) Giver en tilladelse til udbud af spil udstedt af én medlemsstat ret til også at tilbyde og organisere spil på øvrige medlemsstats område?

Hvis et eller flere af disse spørgsmål besvares bekræftende af EF-Domstolen i nærværende sag, følger det af EF-Domstolens øvrige praksis, at også den danske spillelovgivning strider mod traktaten.

I den danske regerings svar på Kommissionens begrundede udtalelse af 21. marts 2007 vedrørende den danske spillelovgivning, er der anført en lang og sammenhængende række af argumenter for, at ovennævnte tre spørgsmål bør besvares benægtende. Folketingets Europaudvalg og Skatteudvalg blev orienteret herom den 6. juni 2007. Det bemærkes i den forbindelse, at de forelæggende tyske domstoles analyse af EF-Domstolens praksis i høj grad afviger fra den fortolkning, som den danske stat har anlagt i svaret på den begrundede udtalelse.

Det er derfor af stor betydning, at Danmark afgiver et skriftligt indlæg i den tyske sag. Hvis Tyskland taber sagen, er der således risiko for – naturligvis afhængig af dommens konkrete præmisser - at traktatkrænkelssagen mod Danmark også vil være tabt, uden at den danske stats synspunkter - som altså afviger en del fra de i forelæggelseskendelserne indeholdte - er blevet gjort gældende over for Domstolen.

På denne baggrund er afgivet skriftligt dansk indlæg til støtte for den tyske spillelovgivning, hvor der argumenteres for, at fællesskabsretten ikke er til hinder for en national ordning som den, der er etableret i Tyskland.